

Avui, 26/05/2026 és el meu últim dia de feina. Em jubilo. Avui, que hauria de ser una data plena d'alegria i que havia esperat durant molts, massa anys, tinc una sensació estranya, entre alegria immensa i buidor, satisfacció i tristesa, entre llibertat i agonia. Tot plegat ni jo mateix ho sé explicar.

Potser és perquè, qui m'ho havia de dir fa tretze anys, mai m'hauria pensat que un dia com aquest, tan esperat, em trobaria tan lluny de casa i sol, que tan malament anirien les coses al nostre país perquè jo, amb 52 anys, hagués d'emigrar, deixar-ho tot per tornar a començar.

Nosaltres, que havíem tingut un nivell de vida prou acceptable i que pensàvem que duraria sempre. Després, quan va començar la crisi sagnant, pensàvem que ja s'arreglaria, que no podia ser que els polítics i tan d'esforç per part dels simples ciutadans no trobés una solució i que segur que ens sortiríem, ..., però, malauradament no va ser així. La crisi portava colpejant amb duresa certes capes socials des de feia alguns anys, i a la fi, després que tantes paraules se les emportés el vent, ens va tocar el rebre de valent. Tots nosaltres, val a dir-ho, en vàrem ser també culpables, ens vàrem quedar simplement mirant els esdeveniments, sense fer-nos partícips del problema, sense sortir al carrer per cridar contra les retallades, la injustícia social, la pèrdua des valors, la sensació d'engany permanent per part dels polítics,...., sí, només ens vam quedar mirant, pensant que ja canviaria, que ja ho canviarien, que tornarien temps millors.... Què hi fèiem amb els braços creuats? Per què no vàrem dir un dia "*ja n'hi ha prou. Tots al carrer*"? Què ens mancava, què ens podia, què ens acomodava?

La meua empresa va tancar. Portava 28 anys treballant-hi i malgrat les reduccions de personal anteriors, les retallades de sou i l'esforç per part de tots, com tantes altres, va plegar. Sense alternatives. Sense remei. Sense futur.

Amb dos fills estudiant a la universitat, i tal com estaven les coses, amb el sou de la Carme, com no, retallat també durant els darrers anys, no n'hi havia prou per seguir endavant, i malgrat els ànims de la família, les paraules de consol i "*no et desesperis, segur que trobaràs feina*", el temps passava, la cosa semblava empitjorar, tot ho veia negre i pensava que ja no tenia edat per buscar-me un futur més enllà de les nostres fronteres.

Aquella nit, però, després d'una nova conversa amb l'Stefan, un amic del Canadà que havia fet una estada a la universitat de Vic l'any 2003 i que vàrem tenir la sort de conèixer i establir-hi una profunda amistat després d'alguns sopars, classes de cuina canadenca i algunes sortides a buscar bolets, animat per les seves paraules i les grans ofertes de feina del seu país (*però la crisi no era mundial?*) tot i els ulls plorosos de la meua dona, la Carme, però gràcies al seu ànim ferm per seguir endavant, vàrem prendre la decisió que avui em duu a aquesta reflexió: Deixar la família, deixar casa meua, deixar Catalunya, per anar al Canadà, a Calgary, ciutat que, gràcies a l'Stefan, ja coneixem, doncs hi havíem estat un parell de vegades anteriorment.

M'espantava el clima, el terrible fred de l'hivern, però encara més la llunyania i la soledat. Però no hi havia alternativa, L'Stefan deia que ja ho veuria, que hi havia futur, que no hi havia crisi, que hi havia esperança!!!.

I així va ser com poc després aterrava novament a Calgary amb una sensació ben diferent a les anteriors. Un parell de setmanes després i gràcies a les vàries ofertes del món laboral en aquest país, em van contractar de nou amb una feina semblant a la que havia fet durant tants i tants anys, fins avui..

La vida no ha estat fàcil, ho hem combinat com hem pogut amb la família, ens hem fet grans, i avui, 26/05/2026, em jubilo, No sé què em passa Em sento sol, lluny de casa. Potser és la recança de no haver lluitat tot el que hauria d'haver-ho fet en el seu moment!!!

Joan Pesarrodon Segués